

Людвігові Хитрому — ура, ура, ура!
(Людвігові Чотирнадцятому — ура!)

Розділ перший

Чи знаєш ти Ларсонів? Ні, не тих, що часом приходять до вас у гості. Це я про хитрих Ларсонів. А коли ще сказати, що хитрі Ларсони мешкають у норі, то ти й здогадаєшся, про кого мовиться. Авжеж — про найбільшу, найхитрішу лисячу родину в цілому лісі.

Звичайно, ти й гадки не мав, що хтозна—скільки разів ходив над лисячою корою. А пам'ятаєш кам'янистий пагорбець із розлогими кущиками ялівцю, де навесні найраніше розтає сніг, а влітку найдужче припікає сонце?

Отож на тому місці, глибоко в піску, тато Ларсон улаштував своїй родині житло.

Коли б ти зазирнув туди, то найперше побачив би кухню. Під однією стіною там стоїть чималий дерев'яний ящик — то комора. Мама Ларсон складає туди й порожні бляшанки, що їх порозкидали в лісі всякі недбайливці. Тими бляшанками лиси користуються замість тарілок, блюдечок і мисок. Є в кухні й стіл, що його змайстрував із дощочок сам тато Ларсон. Майже така сама завбільшки й вітальня. Щовечора в ній збираються всі Ларсони. А поряд міститься дитяча кімната, де стоять ліжечка, застелені ялиновим гіллям, щоб було по—справжньому тепло й гарно. До нори є три входи: перший — біля здоровенного пня, другий — під замшілим каменем, а третій — такий потайний, що тільки тато Ларсон знає, де він. І лише як родині загрожуватиме небезпека, й не можна буде вібратися нагору через ці два виходи, отоді в пригоді стане потайний.

Може, тобі здається, що нора завелика? Таж і Ларсонів багатенько! Найперше, звичайно, тато Ларсон, добрий крутій, що виходив цілий із безлічі пригод. Тепер він трохи підтоптався й сподівається, що його діти швидко виростуть і самі підуть добувати собі їжу. За татом іде мама Ларсон. Вона зрідка залишає нору, бо їй треба сидіти вдома, готувати їсти й глядіти дітей. А це вам неабищо — піклуватися про чотирнадцятьох лисенят!

- Прочитай до кінця розділ і запиши абзац: «Найстарший і найдужчий серед них — ... Менших Лабанових братиків звати ...»

Розділ шостий

Важко сказати, хто злякався дужче, Людвіг Чотирнадцятий чи пухнаста грудочка.

Принаймні Людвіг Чотирнадцятий озвався перший:

У канаві запала тиша. Обоє гадали те саме — хто ж ти? Людвіг Чотирнадцятий спитав перший:

— Правда ж, ти пташка?

Тутта похитала голівкою.

— Але ж ти сама казала, що трохи літаєш?

Тутта знов похитала голівкою.

— Ти мешкаєш у цьому лісі?

І знов Тутта похитала голівкою.

— У людей?

Нарешті Тутта кивнула голівкою.

— А якого кольору твоє хутро?

— Я не маю хутра. У мене жовтий пух, — відповіла, Тутта.

Людвіг Чотирнадцятий почухав за вухом. «Що ж воно за жовта пташка, яка не вміє гаразд літати і мешкає у людей? — думав він. — Невже це...» Людвіг Чотирнадцятий гикнув.

— Ти часом не курка? — обережно спитав він.

Тутта Карлсон не квапилася відповідати.

— Ти не чуєш, що я питаю? — мовив Людвіг Чотирнадцятий.

— Та чую, — пропищала Тутта. — Ні, я не курка. А ти хто такий? Ти мешкаєш у лісі?

Людвіг Чотирнадцятий кивнув.

— Ти свійський?

Людвіг Чотирнадцятий похитав головою.

— Якого кольору твій пух?

— У мене не пух. У мене руденьке хутро, — відповів Людвіг.

— А хвіст у тебе довгий? — Ура! Тодія вгадала! — вигукнула Тутта Карлсон і підступила до нього ближче. — Ти — заєць!

— А от і не вгадала, — мовив Людвіг Чотирнадцятий.

Тутта Карлсон стала як укопана.

— Що ж воно за дикий звір із рудим хутром та довгим хвостом? Якщо не заєць, то...

Тутта затремтіла.

— А т-ти ч-часом н-не х-хитрий л-лис? — затиноючись, спитала вона.

— Ні, — по хвилі відказав Людвіг Чотирнадцятий.

Тутта Карлсон перевела дух.

— Ну й добре! — мовила вона. — А то я страх боюся попасти в небезпечне товариство.

Людвіг Чотирнадцятий усміхнувся. Коли б ця Тутта Карлсон тільки знала!..

■ Поміркуй і допиши: про що подумав Людвіг?

